

en meget stærk forventning fra Folketingets partier.

Og det næste er så, hvordan det realiseres ude på virksomhederne, og det vil jeg gerne tage nogle konkrete og forpligtende drøftelser med virksomhederne om i den kommende tid.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg føler, at det er det rigtige tidspunkt til at prøve at sammenfatte det helhedsbillede, som regeringen nu kan se, og som vi vil arbejde efter.

For det første vil jeg gerne sige, at for mig står der en konkret helhedstegning, som mere og mere ser ud til at kunne blive til realiteter og dermed få stor betydning for børnefamilierne.

Jeg når desværre ikke inden for min begrænsede talletid i denne runde at kommentere hvert enkelt indlæg, men jeg vil gerne fremhæve ikke mindst hr. Holger K. Nielsens understregning af tidsbegrebet som et kvalitetsbegreb for børnefamilierne.

Jeg synes i det hele taget, at det var en gennemgående tone i hr. Jan Petersens understregning både af børnenes af liv uden for familien og af familiernes behov for både at kunne fungere på arbejdsmarkedet og at kunne fungere som forældre.

Fru Elsebeth Gerner Nielsens indlæg var både visionært og flot optaget af, at vi også, når vi taler om børns og børnefamiliers vilkår, bør huske de yderste, de svageste, dem, der har brug for samfundets ekstra indsats.

Og når vi taler om prioriteringen, skal vi ikke glemme, at dér ligger måske, når alt kommer til alt, den allervigtigste opgave: at sørge for, at de børn, der får den svageste start, den vanskeligste start, også er de børn, som samfundet på alle ledder og kanter bør gøre mest for.

Fru Sonja Albrinks indlæg understregede jo, at det er dagligdagen og vore egne holdninger og de praktiske og ofte mindre ting, der tilsammen betyder så kolossalt meget for, hvordan vi kommer igennem vore vanskeligheder.

Jeg er glad for, at jeg i hvert fald synes jeg kan se, at der på tværs af partierne er en opbakning til, at der er fem hovedrolleindehavere, som hver for sig har noget at gøre:

Hvad kan regeringen gøre?

Regeringen kan sikre helheden. Regeringen kan pr. 1. april i år sikre, at de to ugers barsel-forlængelse for fædre bliver en realitet. Regeringen kan med de udspil, der nu foreligger fra partierne, også fra regeringspartierne, drøfte,

hvordan vi kan indrette børnepasningsloven mere fleksibelt ud fra alle de hensyn, vi har at tage.

Måske skal vi også overveje, om de gode erfaringer, der kommer fra fædrebarselordovens udvidelse på 2 uger, er noget, der kan inspirere os til at indrette børnepasningsloven mere fornuftigt, så endnu flere børn kan få gavn af den.

Jeg vil også gerne lægge ferieloven til: Hvis vi i dialog med arbejdsmarkedets parter og på virksomhederne får brug for at se på ferieloven for at sikre, at børnefamilierne så også holder ferie i de 3 uger af skoleferien, vi taler om, vil vi gerne overveje det.

Hvad kan kommunerne gøre?

Kommunerne kan først og fremmest vise større fleksibilitet i åbningstiderne ikke alene på daginstitutionerne, men også på kommune-kontorerne.

Kommunerne kan derudover arbejde for integrerede institutioner.

Og kommunerne kan endelig overveje – det vil vi i hvert fald gerne drøfte med dem – om der i den palet af initiativer, jeg taler om, kan iværksættes nye incitamenters for forældrene, således ideen om 11 måneders betaling for daginstitutionerne og dermed et pres for, at børnene rent faktisk får 3 ugers ferie sammen med deres forældre. Den idé synes jeg ikke vi bare skal lægge til side; det er en idé, som vi bestemt skal drøfte med kommunerne.

Hvad kan overenskomstparterne gøre?

Jeg synes, mange har budt på det, så jeg skal bare sammenfatte det: De statslige overenskomster er efter min opfattelse foregangsftaler, som det private arbejdsmarked i høj grad kan efterligne. Det gælder omsorgsdagene, det gælder den fleksible mødetid på arbejdspladsen for børnefamilierne, det gælder den praktiske brug af deltidsarbejde, og det gælder feriens tilrettelæggelse, sådan som alle har været inde på.

Men det er nok på den enkelte virksomhed, de fleste forandringer skal ske, og jeg ser den enkelte virksomhed som den fjerde og næstsidsste part, hvor samarbejdsudvalgene og andre fora nu for alvor må sætte familielivet på dagsordenen.

Arbejdsministeren er gået i gang med en systematisk arbejdspladsvurdering med hensyn til arbejdsmiljøet. Er det en helt umulig tanke, at en sådan systematisk arbejdspladsvurdering også kan omfatte børnefamilierne? Hvorfor egentlig ikke? Altså på den enkelte arbejdsplads